

det ærede Medlem fra Kjøbenhavn, der havde Ordet før mig. Man siger, at denne Skat rammer de indenlandste Selskaber haardere, end den rammer de udenlandste, fordi man af Indtægten tager med Renterne af den indenlandste Aktiekapital. Ja ganske vist, det ligger jo i hele Ordningen, at saaledes maa det være, men man maa ikke glemme, at vi maa forudsætte, at det udenlandste Selskab i sit Hjemland er undergivet en lignende Beskatning, hvorved den udenlandste Kapital rammes paa samme Maade, som vi ramme den indenlandste Kapital, og derved er Ligheden tilvejebragt. En saadan Beskatning findes i Tyskland, og lige over for Tyskland vil Uligheden altsaa ikke komme til Stede. I øvrigt er det navnlig Forsikringselskaber, som her spille saa stor en Rolle; med Hensyn til dem skal jeg kun sige, at jeg tror, man trænger til en Ordning af disse Selskabers Virksomhed her i Landet, navnlig af de udenlandste men maasse ogsaa af de indenlandste. Det skulde under alle Omstændigheder være en Ordning, som omfattede alle. Den kommer forhaabentlig ogsaa, men paa dette Lovforslag kunne vi ikke komme til nogen Regel, der skulde sige at hemme de udenlandste Selskabers Virksomhed. — § 7 omhandler juridiske Personers, Stiftelsers Skattepligt. Der har Flertallet foretaget en temmelig væsentlig Ændring. Regeringsforslaget behandler den Erhvervsvirksomhed, som er Grundlaget for Besatningen som en Helhed, saaledes at naar Erhvervsvirksomheden strækker sig over flere Kommuner, vil det Tab, som vedkommende tog i Erhvervsvirksomheden i den ene Kommune, komme til Afgang paa den Gevinst, man tog fra Virksomheden i den anden Kommune. Herfra gaar Flertallet bort. Man løser i Virkeligheden Indtægten af Erhvervet op i flere Dele, nemlig for hver Kommune for sig og beskatter den for sig i hver Kommune. Jeg tror, heri indeholdes en Forfordeling af den afgiftspligtiges Stilling. Her kommer det samme frem, som jeg tidligere har talt om, nemlig det uheldige i, at man har strøget den lille Tilføjelse ved Gjendomme, at de ikke bære Afgift til en Kommune, hvori der kun ligger en Del af en Ejendom som Tilbehør til en anden Ejendom. Ligeledes gælder den Indbending, jeg fremsatte mod Afgiftspligten af Tiende og Arbejdsafgifter, netop ogsaa Stiftelser. Jeg har saa kun Skatteprocenten i § 7 tilbage. Her har Flertallet foreslaaet den Ændring, at Skatteprocenten skulde være den Procent, som man ved Beregning fik ud over Skatteprocenten i vedkommende Kommune, medens

derimod Regeringen fastsætter Skatteprocenten til 2 pCt. Jeg har delvis ikke noget mod denne Ændring; der var nemlig en Fejl i Regeringens Forslag, idet man ved at sætte Skatteprocenten til 2 pCt. i alt Fald kunde komme til det meningsløse Resultat, at en Stiftelse i sin Kommune kom til at bære mere Skat, end Kommunen opkrævede af andre Skatteydere. Hvis altsaa Skattekommunens pCt. er 1, er det urimeligt, at kun Stiftelsen skal give 2 pCt., og dette Tilfælde er ikke upraktisk; der er virkelig Kommuner, der i den Grad ville nyde godt af den Stiftelse, der ligger i Kommunen, idet deres Skatteprocent er meget lav. Denne Ændring kan jeg saaledes for saa vidt meget godt modtage, men paa den anden Side tror jeg, at man skal fastholde 2 pCt. som Grænsen for Afgiftspligten. Der er ingen Grund til at gaa Stiftelserne nærmere; man maa blandt andet ogsaa erindre, at der ved Besatningen af Stiftelser ogsaa kan optaa Dobbeltskatning lige saa vel som ved Aktieselskaber, naar Stiftelsernes Overskud eller Indtægt, saaledes som f. Eks. ved Bemmefoste Kloster, anpænder til Pensioner for de i Klosteret indtegnede, og disse Pensioner igen beskattes af de Kommuner, hvor vedkommende bor. Saa kommer der netop et lignende Forhold frem som ved Aktieselskabernes Dobbeltskatning. — I § 8 have vi en Regel om, at Indenrigsministeren kunde bevilge Undtagelse fra denne Skattepligt for Foreninger og Stiftelser, men man har forandret det saaledes, at det skal være den stedlige Kommunalbestyrelse, der bevilger dem; jeg skal ikke sige videre derom. — Hvad endelig § 11 angaar, indeholder den først en Bestemmelse om, hvilken Kommune der skal anses for Opholdskommune ved Fordelingen af det Skattebidrag, der paahviler Aktieselskaber m. m. Men man har her udeladt om en Bestemmelse, der fandtes i Regeringens Forslag om, at Indenrigsministeriet i Tvivlstilfælde afgør, hvilken Kommune der er Opholdskommune; jeg tror ikke, man kan undvære denne Bestemmelse; jeg tror, der er Tilfælde af meget tvivlsom Bestaffenhed, og hvor det derfor er nødvendigt, at man kan finde en Afgørelse. Det er dog ikke Meningen, at vedkommende interesserede i saa Henseende skal være henvist til Domstolens Afgørelse. Efter hvilke Principper Skatterne skulle fordeles mellem de forskellige Kommuner, der for Aktieselskabers Vedkommende ere interesserede i den mellemkommunale Beskatning, er jo et Spørgsmaal af meget stor Vanskelighed. Vi staa her uden Spor af nogen Erfaring og maa saaledes i Grunden gribe i Blinde